

Ali Alikoski

KESÄ ESPALLA

DOCENDO

Ali Alikoski

KESÄ ESPALLA

DOCENDO

Copyright © Aarno Alikoski ja Docendo 2023
Docendo on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

ISBN 978-952-382-642-7

Kansi Jussi Jääskeläinen / kobaia design
Taitto Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale

Painettu EU:ssa

SISÄLLYS

Saatteeksi	7
Kesä, 1983.....	9
Alkukevät, 1973	12
Tikunviskaajat, elokuu 1973.....	15
Kun musiikki nielaisee mut kokonaan, 1970-luvun alku.....	19
Siinä ei ollut mitään hauskaa, elokuu 1976	22
Armeijakaverit, Upinniemi 1980.....	30
Luovaa toimintaa Kymenlaaksossa, syksy 1980	33
Katusoittoa Espalla, kesä 1982.....	35
Keba syntyy, kesä 1983.....	38
Rockin SM-skabat, syksy 1984	44
Levy-yhtiöt ja Lido Salonen kiinnostuvat, 1984–85	49
Espalla ja festareilla, kesä 1985	52
Pihtipudas, Helsinki ja Lappajärvi – kuuma keikkakesä 1985.....	62
Matkalle, elokuu 1985	70
Elmer ja Monika	78
Matkan jälkeen musiikkia, syksy 1985	86

Maailmanvalloittajat, syksy 1985.....	92
Siivouksen aika, loppuvuosi 1985	101
Uusi tuleminen, talvi 1986	104
Koko ajan go-go, 1986	111
Vuosi vaihtuu – pakkasta, keikkoja ja telkkaria, talvi 1987	117
Suosikin Rock-kuningas-kiertueen tähtivieraina, talvi-kevät 1987	119
Let's Gdansk, talvi 1987	127
Ensimmäinen oma pitkä rundi, talvi 1987.....	132
Kevättä ja valoa kohti, 1987	150
Kevät on tullut kaupunkiin, 1987	158
Koleudesta hetkeksi kesään, 1987	162
Pudasjärvi ja Provinssi, kesä 1987.....	164
Kotimaa, sade ja festivaalit, kesä 1987	167
Pakko vatkaa, kun rauta on kuuma, kesä 1987.....	170
Ruisrock ja tauolle, kesä 1987	176
Ollin ja <i>Rumban</i> tukikonsertti, syksy 1987.....	181
Tappotahtia ja valvottuja öitä, syksy 1987.....	184
Kaiken jälkeen, 1988	191
Yksin, 1990	193
Valoa kohti, 1991	198
Keba.....	201
Soittolista kirjan lukijalle.....	205

SAATTEEKSI

Vartuin kirjojen ympäröimänä. Äitini oli lukion vanhempi lehtori äidinkielessä ja kirjallisuudessa. Meillä luettiin paljon. Äitini kanssa kävin unohtumattomia keskusteluja kirjallisuudesta vuosikymmenien ajan.

Ainekirjoitus oli kouluaikoina vahvin lajini. Siten laulujen tekeminen ja tekstien kirjoittaminen suomeksi tuntui luontevalta jatkolta. Neljäkymmentä vuotta lauluntekijän ammatissa – olen saanut kokea parasta mahdollista läsnäoloa, kun olen kirjoittanut uusia lauluja ja laulutekstejä. Kun kirjoitan, se on mulle koko maailma siinä hetkessä. Olen saanut kirjoittaa myös lauluja yhteistyössä maamme parhaiden kanssa. He ovat toimineet mulle kirkkaina peileinä, ja olen oppinut heiltä aina jotain uutta ja merkityksellistä.

Kun Docendon kustantaja Juha Virkki pyysi minua kirjoittamaan tätä kirjaa, olin keskellä viimeisimmän levyni sovitusprosesseja. En tyrmännyt ideaa, vaan pyysin hieman miettimisaikaa. Otin haasteen vastaan muutaman viikon kuluttua. Siitä alkoi reilun kahden vuoden pituinen matka omaan rockmenneisyyteeni. Tämän kirjan kirjoittaminen

on tuntunut vapauttavalta, olen nauttinut siitä. Mulla on hyvä tunnemuisti. Nyt oli oikea hetki kirjata nuo tapahtumat.

Kiitos esilukijoilleni Tapsa Kojolle ja Jussi Parkkoselle tämän kirjoitusmatkan aikana.

Kesän kynnyksellä, Helsingissä 2023

Ali Alikoski

KESÄ, 1983

Helteinen lauantai-iltapäivä Helsingin sydämessä. Olen Asko Kalloksen kanssa toista kesää katusoittajana Esplanadin puistossa. Tänä suvena on ollut ihanteellisen lämmintä lähes koko ajan. Soitamme täällä kuutena päivänä viikossa. Arkipäivinä aina iltaisin, mutta lauantaisin esiinnyimme jo iltapäivästä lähtien. Viime kesänä vielä ujustelimme ja soitimme puistonpenkillä istuen. Mutta tänä kesänä meillä on kitaroissa hihnat ja esiinnyimme seisten. Soitto ja laulu kuuluu näin paremmin. Ja me myös näymme ihmisille kunolla. Tästä on tullut mulle ja Askolle tärkeä osa elämää. Käytämme treenaamiseen ja esiintymiseen suurimman osan päivästä. Olemme ensimmäisiä, jotka soittavat kadulla rock-pohjalta. Laulamme yksinomaan suomenkielisiä lauluja. Ohjelmistossamme on biisejä SE-yhtyeeltä, Tuomari Nurmioilta, Problemsilta, Leevi & The Leavingsiltä, Isokynä Lindholmilta, Juicelta ja monelta muulta.

Kuumuus jatkaa jatkumistaan, ihmiset ovat pukeutuneet kevyesti kesämekkoihin ja sortseihin, ja heitä on tavanomaistakin enemmän liikkeellä. Meillä on soitossa

meininki ylimmillään, ja hiki valuu. Ympärillämme on sankoin joukoin kuuntelijoita, kesäturisteja ja omaa vakituista yleisöämme. He tulevat lähes joka ilta seuraamaan ja kuuntelemaan meitä.

Yhtäkkiä yksi vanhahko ja fiini nainen astuu ihmisten muodostaman ringin läpi ja sanoo meille kovaan ääneen kesken kaiken: ”Saatte satasen, jos lopetatte!” Asko ei kuitenkaan tuosta häkelly vaan vastaa heti: ”Ei meidän kannata tuohon hintaan lopettaa. Tienaamme tästä paljon enemmän, jos jatkamme”. Ihmisiä ympärillä tilanne naurattaa. Ja me jatkamme.

Monena iltana menemme katusoiton jälkeen vielä johonkin kahvilaan tai kapakkaan miettimään ja juttelemaan, miten voisimme kehittää esiintymistämme entistäkin paremmaksi. Kunnianhimomme on alkanut kasvaa. Alamme vähitellen myös haaveilla, miltä kuulostaisimme sähköisesti. Saisimmeko siirrettyä katusoiton energiaa myös bändisoiittoon?

Päätämme perustaa kesäbändin. Sen nimeksi tulee Keba. Bändin nimi on mun lukioajan slangia, joka tarkoittaa mielentä fiilistä ja/tai erektiota.

Pyydän entistä bändikaveriani Pete Parkkosta soittamaan Kebaan rumpuja. Asko puolestaan ottaa yhteyttä basisti Juha ”Pulsi” Pulkkiseen.

Meillä on Askon kanssa muutamia biisiaihioita. Lähdemme niistä liikkeelle. Jo ensimmäisissä treeneissä tunnemme, että tässä kokoonpanossa on jotain erityistä. Meidän neljän kimpassa soittama musiikki kuulostaa

välittömästi voimakkaalta. Siinä on jotain pysäyttävää, lähes pyhää. Se tulee suoraan sydäimestä ja se tuntuu syvässä lihaksissa.

ALKUKEVÄT, 1973

Alkukevään 1973 läpitunkeva, voimakas valo. Pitkä ja hyinen talvi on viimein ohi. Koulussamme Espoon Tapiolassa ruokatunti on tasan tunnin pituinen. Kilometrin päässä koulusta asuva luokkamme vanhin oppilas, jo pariin kertaan tuplannut Arska Pursiainen lähtee aina ruokiksella kotiinsa syömään. Me neljä muuta, häntä kaksi vuotta nuoremmat luokkakaverit, seuraamme usein Arskaa. Menemme hänen mukaansa, emme saadaksemme ruokaa, vaan kuullaksemme musiikkia, jota hän meille soittaa.

Arska laittaa levyn pyörimään. Kähisevää huilua, säröisiä, bluesahtavia sähkökitaroita ja heliseviä akustisia kielisoittimia. ”No, kyllä tää teidän pitäisi tietää, tai ainakin arvata. Tästä on ollut *Musa*-lehdessä jo juttua”, Arska heittää kuin ohimennen. Katselemme kansia, joihin on maalattu köyhän näköinen pitkätukkainen mies. Jethro Tull ja Aqualung. Onko tämä kuvan tyyppi se sama, joka tuolla levyllä laulaa, mietin. Mystistä menoa, vähän niin kuin kansanmusiikkia, joka on kuitenkin myös rockia.

Tinde, Jallu ja Masa eivät syty ihmeemmin, he ovat enemmän jytämusan ystäviä. Deep Purple ja Uriah Heep ovat bändejä, joiden nimiin he vannovat. Mutta mulle tää pillipiipari kolahtaa heti. Arska huomaa sen ja myhäilee hiljaa itsekseen.

Ruokatunti on pian ohi. Arska on saanut syödyksi, meillä muilla nälkä on pistänyt vatsan kurnimaan. Vielä on neljä iltapäivän tuntia jäljellä, joista kaksoistunti metallitöitä Pelti-Elvis-sadistin näpeissä. Mutta olo on ravittu, olen saanut kuulla taas jotain sellaista, joka on vienyt mut pois tästä arjen tylsästä todellisuudesta. Näitä juttuja en opi koulussa enkä kotona.

Olen viettänyt tämän arkiviikon jokaisen päivän ruokatunnit Arskan himassa. Hän lämmittää ruokaa aina vain itselleen. Tänään perjantaina keittiöstä kantautuu ruskistettujen sipulien tuoksu. Olemme tällä kertaa kahden. Meidän jengin muut tyypit ovat jääneet koululle syömään.

Arskalla on pitkät kiharat hiukset ja nenällä lentäjän lasit. Hän aikoo lopettaa koulun jo tähän kevääseen. Hän on jo 15-vuotias, ja lain mukaan niin voi tehdä, vaikkei käykään oppikoulua kolmea luokkaa enempää. Hän ei ole lainkaan tyhmä, luokalle jäämiset menevät yksin laiskuuden piikkiin. Liikuntatunneilla Ari on luokkamme paras futiksessä. Pitkät hiukset heiluvat ja hulmuavat, kun hän jallittaa vastapuolen pelaajat yksi kerrallaan.

Tänään ei kuunnella musiikkia levyltä. Sen sijaan Arska laittaa kelanauhurin soimaan. Kyseessä on hänen bändinsä tekemä äänitys sen viime harjoituksista. Arska on bändin

rumpali, tarkka ja napakka. Kaksi muuta bändin jäsentä soittavat sähköskittaa ja bassoa. Kukaan heistä ei laula.

Kämmeni alkavat hikoilla ja sydämeni sykkiä kiihkeästi biisien edetessä. Olen ymmälläni, heidän soittonsa kuulostaa niin hämmentävän hienolta. Alkaa huimata, mulle tämä hetki on jotain hyvin ainutlaatuista. Arska katsoo toisaalle, katseemme eivät missään vaiheessa kohtaa. Kun innostukseltani saan jotain sanottua, Arska kuittaa kommentit vähätellen. Mulle kokemus on kuitenkin kutsu lähteä seuraamaan tätä tietä. Mä haluan oppia soittamaan, mä aion perustaa joskus vielä bändin.

Koulu päättyy, saan ehdot matikasta ja ruotsista. Masa jää suoraan luokalle, Tinde ja Jallu selviytyvät lähes normaalein todistuksin. Molemmat ovat menossa kesätöihin Tinden fajjan lattiaremonttifirmaan apupojiksi. Mun kesäni tulee menemään ehtoihin pänttäämisessä, mutta lähes kaiken vapaa-ajan aion viettää kavereideni kanssa. Heidän isobroideillaan ja -systemeillään on kiinnostavia levyjä. Aion kuunnella niitä entistäkin tarkemmin.

Arskaa en tapaa enää koskaan. Hän jätti kuitenkin ikuisen jäljen.

TIKUNVISKAAJAT, ELOKUU 1973

Meitä on kolme 70-luvun alun Tapiolan saman kerrostalon kaverusta, Yy, Gee ja Aa. Ystävyttemme perustuu uuden kokemiseen ja kokeilemiseen. Kaiken takana on kuitenkin rock-musa. Se on polttoaineemme, siitä saamme voimamme kaikkeen hullutteluun.

Yyn ja Geen mukana liityn myös tikunviskaajiin eli Tapiolan Lennokkikerhoon. Kokoonnumme erään kaupan kellaritiloissa. Olemme menneet oppimaan isoilta pojilta kaikkea kiellettyä ja kiehtovaa. En ole lainkaan taitava käsitäni. Siinä kun jotkut muut hiovat balsapuuta, itse tutustun Kertsin pornolehtiin ja valitsen aina levyn soimaan. Toimin Kertsin dj:nä.

Kertsillä vedän myös elämäni ensimmäiset humalat. Ostamme Yyn kanssa isoilta jätkiltä kiljua. Se käy nopeasti päähän ja jalkoihin.

Lähdemme isompien poikien mukana yhden lukioikäisen kertsiläisen kotiin. Hän on kiljun valmistaja. Hänen kotonaan saamme sitä juomaa lasiin kaadettuna. Tuntuu jännältä olla isojen poikien seurassa ja juoda itseään humalaan.

Maaailma alkaa pyöriä jo aika tavalla. Lähtö tulee nopeasti, kun näille isoille kundeille selviää, että äitini on heidän opettajansa lukiossa. He pelkäävät, että kerron, mistä olen saanut alkoholia, jos jään kotona kiinni.

Tiet eivät meinaa riittää alkuunkaan, kun suuntaamme kohti kotia, kolmikerroksista kerrostaloa metsän laidalla. Käymme matkalla ensin kuitenkin nakkikioskillä. Ehkä se selvittäisi hieman humalaamme. Menemme kotitalon pyöräkellariin. Yy oksentaa ekan satsin jo siellä. Maaailma pyörii todella.

Menen kotiin. Vanhempani istuvat keittiössä huolestuneen näköisinä. Missä olet ollut näin myöhään? Yritän selittää, mutta puheeni menee soperteluksi. Sanon meneväni nukkumaan. Yöllä herään omaan oksennukseeni, olen antanut ylen suoraan tyyntyni. Lähden vessaan puklaamaan lisää. Hiuksistani roikkuu nakinpaloja.

Yy saa kotiarestia. Oma selitykseni menee läpi vanhemmilleni. Lupaan olla varovaisempi jatkossa. En tule enää myöhään illalla kotiin nakkikioskin kautta, koska siinä on selvästi jotain, mikä saa mut pahoinvoivaksi.

Tutustun Kertsin vanhempiin tyyppeihin. Kaikki siellä eivät ole mitään kovanaamoja ja sekopäitä. Olemme Yyn ja Geen kanssa kolmistaan käymässä yhden selvästi fiksun lukiolaisen kotona, hänen huoneessaan. Matti laittaa levyn soimaan. Silloin kuulen Pink Floydin *Dark Side of the Moonin* ensimmäistä kertaa.

Tämä lukiolainen on jo perehtynyt levyyn, hän ikään kuin esittelee sitä meille. Hän on aivan innoissaan levyn

yhdestä kohdasta, jossa kuulijalle tulee tunne kuin kuuntelisi mudan kiehuntaa. Todellisuudessa se on analogisilla syntikoilla tehtyä, mutta kieltämättä lopputulos soundaa tuolta, millaisena Matti sen meille esittelee. Kiinnitän huomiota myös siihen, miten hemmetin kylmä Matin huoneessa on. Kysyn siitä ja hänellä on rationaalinen vastaus: ”Optimaalinen lämpötila opiskelua varten on 18 astetta”. Matti on fiksu, ja hän etenee opinnoissaan Polille ja myöhemmin Helsingin kauppakorkeaan.

Lennokeista en ole oppinut mitään Kertsillä. Mun kiinnostuksen kohteet ovat muualla. Tyttöystävä on vielä kaukainen ajatus ja haave. Pornolehtien tarinoita sen sijaan suorastaan ahmin. Ne hämmästyttävät ja kiihottavat. Olen välillä niin uppoutunut niihin, etten huomaa levyn loppuneen. Silloin muut jätkät kajauttavat: ”Aa, käännä levyn puolta!”

Talvella käyn muutamaan otteeseen parin kerholaisen seurana katsomassa, kuinka polttomoottorikone lentää. Kaikilla kerroilla on sama lopputulos: ne hemmetin koneet eivät käynnisty lainkaan. Kauhea vaiva mennä aina jollekin pellolle tai meren jälle niitten varustusten kanssa. Kylmää ja turhauttavaa.

Olen kerran myös katsojana vanhassa messuhallissa Helsingin Mannerheimintiellä järjestettävissä lennokkien lennättämisen SM-kilpailuissa. Meidän seuraamme edustaa Jore, vanhempi kaveri. Kisat käynnistyvät lauantaina aamupäivällä. Vihdoin tulee Joren vuoro. Hän on niitä Kertsin kovanaamoja, mutta hän on myös hyvä lennättämään

lennokkeja. Hän on todennäköisesti käynyt kaljalla ennen kisoja, kun nenä punottaa. ”Mä oon Jore, Tapiolan Vituntiskaajista”, hän esittäytyy ja laittaa lennokin liikkeelle. Se liittää hienosti ja pitkälle. Aivan kuin aika pysähtyisi, kun Joren lennokka jatkaa kaunista ja hiljaista lentoaan. Hurraamme hänelle, ja yhtäkkiä olen ylpeä seurastamme. Jore sijoittuu tiukassa kisassa hopealle. Se on hieno ja kova juttu.

Menemme juhlistamaan Joren menestystä Kertsin tiloihin kisojen päätyttyä. Palkintopokaali käsissään Joresta on tullut sankarimme. Pokaali laitetaan kunniapaikalle, isot kundit ottavat Kertsin jääkaapista kylmiä juotavia esille. Feteascaa, Liebfraumilchiä ja Porvoon Lankkua – niillä juhlimme sankariamme. Mun osani on saada soittaa levyjä koko illan. Laitan soimaan mm. Rollareita, Deep Purplea, Black Sabbathia ja Uriah Heepiä. Viinistä en tule yhtä pahaan känniin kuin kiljusta. Mutta hauskaa on!

Lennoikkikerholaiset joutuvat muuttamaan muutaman kilometrin päähän. Uudet tilat ovat hyvät. Ne ovat Tapiolan ydinkeskustassa. Tämäkin tila on reilusti maan alla. Seuran puheenjohtaja oli löytänyt edellisessä paikassa kätketyt pornolehdet ja heittänyt ne roskiin. Levysoitintakaan emme saa mukaamme. Se ei kuulemma puheenjohtajan mielestä millään tavoin tue lennokkien parissa työskentelyä.

Kun kaksi mulle kiinnostavaa juttua jää pois, alan käydä harvemmin Kertsillä. Mulle se alkaa olla liikaa vain lennoikkikerho. Parin käynnin jälkeen se saa jäädä.

KUN MUSIIKKI NIELAISEE MUT KOKONAAN, 1970-LUVUN ALKU

Tulen musikaalisesta suvusta, etenkin isäni puolelta. Lap-suudessa kuulen jatkuvasti musiikkia, mutta ainoastaan klassista. Mielikuvissani elävät vahvasti tarinat, joita isä kertoo suurista säveltäjistä. Välillä tuntuu, että nämä Bachit, Beethovenit ja Haydnit ovat mulle jopa läheisempiä kuin omat vanhempani.

Minut on laitettu ekaluokkalaisena pianotunneille. Olen siksi pihapiirissä ja luokkakaverien keskuudessa hieman kummajainen. On hyvin harvinaista, että poika tuolloin soitti pianoa. Käyn ensin yksityisopettajalla, ja edistyn sen verran hyvin, että pyrin Espoon musiikkiopistoon. Pääsen sisään. Opettajaksi tulee kuitenkin sellainen ihminen, jonka tapa opettaa tyrehtyttää luovuuden ja oppimisen halun. Innostus pianon soittamiseen laimenee. Käyn vielä muutaman vuoden hänen tunneillaan. En panosta soittoon enää juurikaan. Skarppaan kuitenkin aina tutkinto- ja kevätkonserteissa.

Murrosiässä jätän pianotunnit. Vaihdan klassiseen kitaraan, mutta jo tässä vaiheessa rock-musa on alkanut

viehättää mua. Nuoteista soittaminen, Bachia alkeista, ei innosta pätkeäkään. En myöskään ilmesty kevättutkintoon. En jatka enää musiikkiopistossa.

Muutaman kuukauden päästä tv:ssä aletaan esittää ruotsalaista kitaransoitto-ohjelmaa. Kiinnostun. Pyydän vanhempiani hankkimaan sarjaan kuuluvan nuottikirjan. Perinteisten nuottien sijasta nuottivihossa käytetään tabulatuureja. Ymmärrän niitä heti. Alkaa vimmattu ja jatkuva treenaaminen Landola-kitaralla. Opin perussoinnut helposti. Messissä on myös lapsuuden aikainen ystäväni, jonka kanssa soittamme kimpassa nuottivihon kappaleita kansanlauluista popbiiseihin. Äänitämme soittoamme. Kuulostamme musiikilta.

Näen yhtenä perjantai-iltapäivänä Isokynä Lindholmin tv:ssä. Se kolahtaa muhun välittömästi. Noinkin voi siis tehdä musiikkia, näyttää ja kuulostaa yhtä aikaa hemmetin hyvältä. Seuraavaksi kuulen radiosta Juice Leskistä. Sekin iskee lujaa. Pyydän fajjaa ostamaan sekä Juicen että Isokynä Lindholmin nuottivihot.

Isäni tuo jo muutaman päivän päästä toivomani nuotit. Sulkeudun huoneeseeni. Alan treenata koulupäivän ja läksyjen jälkeen Juicen biisejä. Mulla on melkein sama tunne kuin oppiessani aikoinaan lukemaan. Tämä tunne on vielä voimakkaampi, koska opin soittamaan ja laulamaan idoleitteni biisejä.

Vähän reilun viikon päästä pyydän vanhempiani kotimme ruokailutilaan. Mulla on heille pieni yllätys. Soitan Juicen nuottikirjan kaikki laulut. Säestän itseäni kitaralla kun laulan.

Vanhempani ovat hämmentyneitä ja ihmeissään. He ovat olleet surullisia, kun jätin pianon. Ja kun ei siitä kitaransoitostakaan musiikkiopistossa tullut mitään. Tämä on heille tärkeä hetki. Ja myös mulle, sillä näen heidän vilpittömästi ihailevan, mitä olen lyhyessä ajassa ottanut haltuun.

Sen jälkeen isäni kiikuttaa mulle lisää nuotteja, kun niitä tilaan. Läksyjen jälkeen uppoudun aina kitaran soittamiseen ja laulamiseen. Tilaan seuraavaksi Beatlesin *Completely*-nuottikirjan. Myös sen isä tuo ensi tilassa. Hänen työpaikkansa Helsingin yliopistolla on aivan Aleksin Musiikki-Fazerin läheisyydessä.

Beatles onkin astetta haastavampaa, mutta en aio antaa periksi. Opettelen vähitellen kaikki tuon kirjan kappaleet. Soitan niitä myös levyjen mukana. Jos Juicen ja Isokynän biisit ovat olleet mulle pop-musiikin ala- ja yläaste, niin Beatlesin biisien maailma on ensin sen lukio ja lopulta korkeakoulu. Samalla tiellä yhä olen.

Kun olen murrosiässä, sukulaisilta alkaa tulla vanhemmilleni huolestuneita puheluita. ”Poikanne soittaa syntistä musiikkia!” Olen uhka heidän uskonnolliselle vakaumukselle. Minusta tulee suvun musta lammas.

Kun toimittaja Kimmo Oksanen haastattelee ja kirjoittaa minusta näyttävän, pitkän ja ison jutun Hesariin 90-luvun lopulla, samat sukulaiset soittelevat taas, mutta ihan toisessa sävyssä. Näihin puheluihin äitini vastaa, että ”se on se mun sama syntinen poika” ja sulkee puhelimen. Sen jälkeen ei sukulaisista kuulu enää pihaustakaan.

80-luvun katusoittoa ja herkkää betonia

Ali Alikosken ja Asko Kallosen kipparioiman Keban kiihkeässä musiikissa tiivistyi kasarini kesä sekä vapauden tunne. Aurinko paistaa, hiekka põlisee ja kaikki osaavat laulujen sanat ulkoa.

Katusoittajina aloittanut kokoonpano sijoittui kaikkien aikojen kovimmassa rockin SM-kisassa vuonna 1984 kolmanneksi, teki nopeasti esikoisalbuminsa, kunnes suomenkielisen rockin klassikkojen harvalukaiseen kaanoniin kuuluva *Koko ajan go-go* räjäytti pankin vuonna 1987. Bändi kiersi lähes maanisesti festareita, klubeja ja lavoja, mutta jo seuraavana vuonna polttoaine loppui ja bändi hajosi.

Alikosken kerronnassa on samaa pelkistettyä visuaalisuutta kuin hänen kirjoittamissaan lauluissa. Yhtye soi väkevästi ja voimakkaasti, mille kontrastin muodosti Alikosken herkkä tapa laulaa.

Keban musiikki oli antiteesi alakuloisille jollotuksille, se oli täynnä soittamisen iloa, fyysistä energiaa ja häpeämätöntä romantiikkaa. Bändin suhde yleisön kanssa oli intiimi ja intohimoinen. Muistelmissa 80-luvun hurmos herää henkiin.

Ali Alikoski (s. 1959) on helsinkiläinen muusikko, lauluntekijä ja Keban keulakuva vuosina 1983–88. Sooloartistina Alikoski on tehnyt yhdeksän albumia, joista viimeisin "Kukkakimppua ja piikkilankaa" ilmestyi syksyllä 2022. Hän on tehnyt musiikkia myös muille artisteille, kuten Vesa-Matti Loirille, Samuli Edelmannille, Sakari Kuosmaselle. Aikakoneen *Alla vaahterapuun* on Alin käsialaa.

ISBN 978-952-382-642-7

KL 78,99

docendo.fi

Kansi: Jussi Jääskeläinen

Kannen kuva: Tuomo Aalto